

# L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 céntims.  
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »  
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

## UN VIATGE Á ARTÁ.

S' *Empresa marítima á vapor* n' ha féta una com un còvo: ha duyt á efecte un viatge de recreo á ses còves d' Artá amb so vapor *Bellver*, sense convidarhi L' IGNORANCIA. Bancarròta segura dins pòch temps. ¡Si ses còses se poguésen fé dues vegades!

Cavilant sobre es motius qu' hagués poguts tení s' Empresa per dexá aquest punt escapat, hem hagut de creure piadosament que no tenia altre motiu per no volé *ignorants* á bordo, sino que degué pensá qu' es *Bellver* perillava anarsen á fons, en comensá á embarcá persones *de pés*, com som tots nòltros, en que mos estiga mal dirhó. Déu no mos ho tenga en retrèt ni en vanaglòria.

Però L' IGNORANCIA, que en prende un cap de fil es mala de desencará, y que aquesta vegada havia consentit á auá á ses còves, va dí:—¿Sí? ¿que no m' hi vòls, dius? Ydò are apòsta hey aniré.

Y dit y fet: va fé axecá dematí un des séus membres més ignorantíssims: el vestí de corresponsal *sabi*, perque no 'l coneguésen, amb *quípica* nou, levítí, uyeres de vidres naturals, calsons amb campana, guardapits blancs, corbata verda y gròga, y vergueta amb borlins: li posá dins sa má un billet des *Docks* que tan mateix tenia avorrit; li fé oí missa d' ajonoyat á sa capella de San Tèm, perque Déu el guardás de perill; per lo que pogués essé, li posá dins un paneret un pa, una lligada de sobrassada, un cantó de formatge y cinch ó sis dotzenes de prunes de vermey d' ou; y acompanyantlo fins demunt cubèrta, li va dí:

—Vés: mireu tot arreu, y escriu. Gasta y no temes, en tal de quedá bé.

Partí es *Bellver*, y torná essé aquí devés les deu des vespre. Anárem á rebre es nòstro corresponsal.

—¿Qu' es? (li varem dí,) ¿com t' has campat?

—Axí, axí, (respongué tot mostiy y amb cara de desauat.)

—¿Com es are, qu' heu tengut cap denòu?

—Tant com denòu, no: però....

—Vaja, vomita.

—Are en parlávem.

—¿Que vòls dí, que t' has maretjat?

—Jò, no: però s' es maretjada una señora forastera.

—¿Y que n' eras tu d' axò?

—Que justament jò li estava en es costat, y plena de basques y acubaments, m' ha dit *caballero*, y si volia cridá es *camarero* que li dugués una escudella de tè, y mentres m' he axecat per anarlo á fé vení, m' han fet es paneret sauvtaje.

—¿Y no t' en has temut?

—No; però tENCH sospites. Anem, ja vos ho contaré llavò; que lo qu' es are tENCH l' ánima que 'm cau, y torns de cap, y ses comes qui no 'm servan. Eu tot lo dia, casi no he tastat res.

—Més beneyt has estat tú. T' haguéses fét servi de *la fonda*. Tú duyas d' hont pagá.

—S' arribarhi eran ses feynes. N' hi havia que duyan sa bossa més plena que jò, y no han pogut arribá sino á qualche panet, y encara. Per tot cridavan fam....

—¿Y com axí *En Tomeu* no va embarcá concèrt abastament?

—Ja 'n va embarcá ja, de concèrt. Feya pò es veurel, com partírem.

—¿Ydò?....

—Ydò, y com qui tothòm hagués dejunat tres dies seguits, y no bastava pá ni pasta.

—¿Vòl dí, fam per llarch?

—La veyan corre. N' hi havia uns quants que m' han pàrescut empleats de s' Ajuntament ó de sa Diputació, y dos ó tres mestres d' escola.

—¿*Hombre*, heu haguéses dit toduna!

Amb axò, el mos ne duguérem á *ca's Mahonés*, á n' es nòstro corresponsal; li férem dú sopá; y enrevoltats á sa taula mentres sopava, nòltros fumant y ell menjant, seguírem sa conversa. Dos ó tres pichs se va fé mala-via, perque dehanava raccions, qu' era un gust mirarlo. May li haviam vista fé tan bona lletra.

—¿Y quants érau entre tots?

—Pròp de cinchcents.

—¿Y tothòm es entrat á veure ses còves?

—A tongades hey entravam, de devés cent en cent.

—¿Y no hey ha hagut cap desgracia?

—Que jò sápia, no. Un *pollo* que dava es brás á una *polla*, han llenegat tots dos, y per pòch fan una sòtola. Total, un parey de còps blaus: més poria essé estat.

—¿Qu' hey havia bona claró á dins ses còves? ¿les heu pogudes veure bé?

—Axí, axí. Massa truy y sempentes, per aná demunt un trispòl llenegadís y humit, qu' un no sab ahont posá es pèu. Hey havia llums de petròleo y qualche bengala desyara.

—¿A na quina hòra heu tornats partí?

—Devés les quatre.

—¿Y heu tenguda bona mar?

—De lo milló. Es *Bellver* es un bon vapor: feya onze milles. Bon capitá, y bona gent de *bordo*: no s' en pòden dí més que alabanses.

—¿Y ja has escrita sa ressenia, p' es camí?

—No encara: amb so sauparme es paneret, s' humó m' es fuyt.

—¿Y dibuxos?

—Vat' los t' aquí. Aquest es un grupo d' atletes maretjades.

—¿Y justament axò has hagut d' aná á pintá?

—Jò 't diré: heu he fet, perque fossen pintades dos pichs.

—¿Que vòl dí, pintades dos pichs?

—Vòl dí qu' un pich les he pintades jò, y s' altre, que ja hey anavan pintades quant mos hem embarcats. Per axò he notat que no los fugían gens ni mica es coloret de ses galtes, mentres canviavan sa pesseta

—¿Y aquest altre, que figura es vapor, amb tanta gent abocada á un costat?

—Axò figura una alarma qu' hey ha haguda, que s' han posat á cridá:—«¡Valt' aquí! valt' aquí!» y tothòm se pensava qu' era un homo qu' hagués caygut á la má....

—¿Y á la fi, ¿qu' es estat?

—Un delfí, que mos anava de conserva.

—¿Y aquests dos rotlets tan señats à dins la mà?

—Son ses uyeres que m'heu fêtes dú à la fòrsa, y m'hi han caygudes.

—¿Còm axí?

—Goytava à la banda, per veure si afinaria ses bañes à n'el *Zero*, afonat dins Cala-Llonga.

—¿Que les hi has afinades?

—No; però crech qu'encara hey son.

—¿Y aquest altre?

—Aquest es s'escena d'es desembarch, còm hem trobats à sa vorera uns quants centenás d'artanenchs que mos esperavan, amb paraygos estesos, per que es sòl no los fregís es cervell.

—¿Y aquest, qu'hey has posat tant de nègre? dèu figurà en sa nit.

—Aquest es es derré qu'he fèt, que casi ja no hi veyà, si no fos estat p'es couets y ses bengales qu'encenian.

—¿Y que representa?

—Es una *vista ideal*, presa d'es mitx de sa badia, que figura s'aspècte que presentarà es Moll de Palma, en está acabada sa prolongació, sa Llonja protegida, sa faròla en es séu llòch, y construhits ets *Almacenes Generales de Depósito*.

—Aquest derré dibuix el gorderém: no corre pressa publicarlo per are.

D'aquesta manera, es nòstro corresponçal, ja un pòch més aliviadet de sa rusca qu'havia duyta, seguí contantmos tots es *lances* y peripècies d'es viatge.

Però ja que no havia escrita una ressenya en deguda forma, y li venia un ram de sòn, l'enviarem à colgá, acordant que no la escrigués: que ja bastava que mos ho hagués contat à nòltros.

D'aquesta manera també feyam entendre à s'Empresa del *Bellver* lo agraviats que mos tenia, (no 'u crega, que heu deym de vèrbes,) per no havermoshi convidats; y per axò romanía sense ressenya, y sense ferli, còm altres *colegas* convidats, es corresponent platet d'elògis.

Y axí heu sabrà per un'altra vegada

GORIET.

## QUI DEU QUE PACH.

—Ja's una bona endemesa  
Lo que à mi me passa enguañy!  
Hòmo de Déu, Pere Antòni:  
No puch més, y s'ha acabat.  
A un per massa bò l'encéllan,  
¿M'entens tú? y al cap d'avall  
Qui dú sa pòst à n'es forn.  
Es es qui se mòr de fam...  
Pere Antòni, à mi 'u sab greu;  
Fins aquí haurem arribat.

Ja m'entens; fém es favó...

—No t'entench...—Pròu clà te parl!

—Ten un pòch de paciència,  
Mos veurem passat demà.

—Don Genaro, jò venia  
Per veure si heu arreglam...  
Aquell conte de sa feyna  
Que li vax fé l'any passat.

—Jò me tròb sense una maya.

—Y jò axí no hey puch está,  
Que dilluns me cau sa renda,  
Y tench dòna y sis infants;  
Y vostè s'en fassi es càrrech,  
Tots vivim des méu jornal;  
Y ja's diu: «Qui té à Sant Pere  
No ha de manlevà à Sant Pau.»

Si à vostè li caygués bé...  
—Lo qu'es per are. —¿Ydò quant?

—¿Fonna! tenia paciència  
Ja heu veurem devés Nadal.

—L'amo'n Jaume, de bòn' hora  
Y per sòrt mos hem topat:

Ja sabeu aquell assunto  
Que duguérem entre mans.  
Jò vos vax cumplí, fá estona,  
Lo que's diu sa méua part,  
Y supòs que vos recòrda  
Que per romandre cabals  
Vos m'heu de refé cent lliures  
Y ets interessos qu'hey van.

Si are estassen per axò...  
—¿Y que vòs?—Lo que 'm pertaany...  
—Mira; 'xem sortí des batre  
Y ja'n tornarém parlá.

—Señó Esteva, ¿còm heu passa?

¿Bòn Jesus! ¡qu'está de gras!  
¿Que no'm coneix, señó Esteva?  
Som aquell que 'm manlevá  
Un durillo en mitx de plassa  
Es dissapte de Sant Blay.  
¿Si sabés quantes vegades  
El somiy de llavò ensá!  
Còm vostè es sempre à la vila,  
Y jò som sempre à Ciutat...  
Per sa bona ocasió...  
—¿De que 's tracta?...—¿Axò es robá!  
—Per un duro no t'enfadis,  
Ja'l te tornaré en torná.

—Señoreta, una paraula,  
Me dispens, y Déu la quart.  
Jò conech qu'es imprudència,  
Y à dí vè, sa cara 'm cau;  
Però si vench, m'hi obliga  
Sa pura necessitat.  
Se mortifich y à lo manco  
D'aquell dèute vey... ¿no sab?

Just que fos qualque coseta;  
Sòls per podé aná passant...  
Me vendrà l'anell al dit...  
—Fiet méu. —¿Fiy d'un reclau!  
—¿Olal per una misèria,  
A mi ningú...—No s'enfat.

—Ja's una bona endemesa  
Lo que 'm succeheix enguañy!  
Jò tench feyna adelantada  
A señós molt atrassats;  
Jò he bastret de bossa pròpia  
A n'es méus parroquians;

Jò he dexat à gent dexada  
Es doblés que tench sùats;  
Y debades à les bònes  
Los amoix de tant en quant.  
Ells gaudexen, y jò, jase!  
Tot seguit sempre trabay  
P'el diantre... ¡Reputèca!  
Fòra entons: ¡Qui dèu que pach!—

Está vist: de s'herba mòlla  
S'en tòrcan..., diu es refran;  
Y còm més un hòmo fia  
Més román escalivat;  
Rès de rès; ni mitja maya  
Bestreuré d'avuy envant;  
Massa temps ha que servia  
D'escala d'encortiuá.  
Ja estich resòlt; fòra vèrbes;  
Cada ú lo séu qu'heu guart;  
Y à n'es qui amb bònes paraules  
M'embuy... ja n'es tribunal!  
Confreres: preniu candela,  
Depressa, ¡Qui dèu que pach!

ANGEL REBEL-LAT.

## SES DONACIONS.

ES TRES FIYS.—No la fassau, mon pare, à sa donació: no la fassau; tan mateix no la volem.

SON PARE.—Som tornat vey. Es mantí de s'arada ja es fexuch per mí, y vuy tení es gòig de donarvos tot quant he replegat amb so méu trabay.

A tu, Juan, te don Son Fret, que fa tan bona pastura, y sa casa d'es Pujòl.

EN JUAN.—¿Oh, pare méu!

SON PARE.—Nicolau, tu tendrás sa coma y es parey. No't fallarán metles, ni garròves, ni blat.

EN NICOLAU.—¿Pare esclent!

SON PARE.—Sa viña, amb sa séua cassetà, y tot lo demés que tench, será den Mateu.

EN MATEU.—¿Pare milló que vos, no n'hi ha en el mon!

SON PARE.—Are que ja vos he donat tot quant tenia, estich content y més aplè. Un pare no mira sino es bé des seus infants. Viuré quatre mesos amb cadascun, y contaré rondayes à n'es méus netets.

Continúa s'escena, quatre mesos després.

SON PARE.—Juan, tench pena. Tres mesos fa qu'estich amb tu, y tot me falta. Menj' malament: sa flassada prima d'es méu llit no 'm lleva es tremoló tota sa nit; sa téua dòna m'arrefolla...

EN JUAN.—Si no estau bé, no sé que fervos. Anau à un'altra part; que jò no 'n sé de tractá milló sa gent.

SON PARE.—Nicolau, vench à viure amb tu. En Juan es un desagrahit.

EN NICOLAU.—Acabau sa temporada, y ja 'u vorém. Es temps es dolent, y sa dòna y ets infants ja 'm bastan per caldera.

SON PARE.—Mateu, tu, es més estimat meu, tu recullirás ton pare.

EN MATEU.—En tocarmé es torn, ja vos rebré.

SON PARE.—¡Quin desbarat, ses donacions en vida! No'm queda altre remey més que prende es camí de l'Hospital.

W.

## BON PENSAMENT.

Hem llegit en es diaris de Ciutat alguns articles sobre ses males condicions en que se trôba es Presili de Palma, sa necessitat de treure aquest establiment de dins sa nôstra població, y lo convenient que seria trasladá es séus hostes à s'illa de Cabrera, fundanthí una Penitenciaría segons ses regles y millores que sa ciència y es sentiments humanitaris aconseyan y reclaman.

Ja no es es primé pich que veym anunciat aquest bon pensament, y molt mes alegram de qu'es diaris de Palma en parlin en sério; y més mos alegraria que ses autoritats de Mallorca y es séus representants en es Govern de sa Nació malavetjassin que se realisás dins breu temps.

Hem sentit à dí que dins un parey de mesos estarà llest un ante-proyecte de Penitenciaría..... Si fos vè, correm perill de veure fé qualque desbarat de casta gròssa. Y deym axò perque sabem lo que ha succehit à Madrit amb sa construcció de sa nôva *Cárcel modelo*, que se trôba à mitjes costures y ja ténen gastats es quatre millons de pessetes que sumava es séu presupuesto; de mòdo y de manera que en está acabada cada cèl-la haurá costat *vuyt mil pesetes*, mentres à Inglatterra los vénen à sortí à rahó de 730 pesetes; emperò axò sí: ses presons modernes de l'Inglatterra, France y Alemania son vertadés *modèlos de establiments penals*, mentres que sa nôva de Madrit, diuen que tindrà es matexos defectes, pòch més ó manco, que té avuy en dia *el Saladero*.

Déu vulga que s'arquitecto encarregat de posá má à l'òbra dins Cabrera tenga es dó d'acert.

Tantes rabons tenim per defensá aquest pensament que de bona gana les estamparíam dins es nôstro setmanari. Per vuy sòls n'apuntarem unes quantes.

Primera. Es desgraciats presidaris que viuen dins s'exconvent de l'Olivá, per lo estrets y mal acondicionats, pèrden sa salut y la major part mòren à la vòlta de pòchs anys; resultant d'aquí que tots es condemnats à reclusió temporal, sufren sa *pena de mòrt lenta*; injusticia que clama devant Déu còtra es Govern que la consent.

Segona. Sa facilitat amb que es pre-

sidarís pòden fugí, còm bastant sovint ha succehit, es un motiu de nòus delictes y una constant amenassa à n'ets habitants honrats de sa nôstra illa. Vespres hey ha hagut (no es còsa d'are) qu'una quadrilla de presidaris, en llòch de dormí dins l'Olivá, en féya de ses séues allòure per Ciutat. ¡No parlam des qui los ho comportava!

Y per últim: es fácil de calculá lo que en podrian treure de tot es solá que ocupa s'ex-convent-presidi, atésa s'importancia d'es carré de Sant Miquèl; si es que no convengués més ferne un edifici per establirhi s'Escòla normal ó altres oficines públiques.

Aquest es un assumto que es sis diaris palmessaus haurian de tractá amb pès y mesura, en llòch de tudá papé omplintse d'impropèris y tirant xufletes à n'es Ministeri.

¡Quin dia será aquell qu'es mallorquins procedirém còm à bònns germans mirant p'es bé comú que més mos interessa!

Que avisin en volè, y L'IGNORANCIA de molt bon delit sempre donará una maneta.

X.

## ARMONÍES PERIODÍSTIQUES.

Es sis diaris que per la gracia de Déu surten à llum à dins Ciutat, han contat, aquests dies, à n'es séus subscriptors es viatge qu'han fèt à ses còves d'Artá. Tots sis están conformes en que va aná de lo milló, y que s'hi devertiren tant y tant, y que l' hora d'are ja hi tornarían.

Però parlan també de la *manjúa*, vòl dí, d'es posá miques à n'es birbe, ja m'enteneu; y francament, heu fan de manera qu'un ó altre des sis se degué marejja, ó no hi veyá ó no hi sentia, ó combregava amb ròdes de moli, ó prenía figures per llanternes. Ara vorèu.

Surt *El Comercio* dilluns passat, y à les séques amòlla aquesta piula:

«El servicio de fonda establecido en el *Bellover* dejó mucho que desear durante su viaje á Artá.»

Bòno: ja'n tenim un. Llavò vé el *Demócrata* y afegeix:

«Los concurrentes se marcharon sumamente disgustados del servicio de la fonda que fué más que malo, malísimo... Por la mañana se concluyeron ya las provisiones y la mayoría de los concurrentes se quedaron sin comer. Esto suscitó fundadas quejas y naturales recriminaciones y disminuyó, como era consiguiente, el entusiasmo.»

¿Heu sentit siulá? Ydò bé: llavò compareix *L'Opinió* y tampòch s'en desfá malament: passauli sa vista per demunt:

«La fonda tuvo un detestable servicio, pues no solo no hubo provision para quien

quiso, sino que oimos á un caballero exclamar que habia gastado onca pesetas para coimer y se le habia matado de hambre, etc.»

S' *Isleño* també heu conta espantós, y diu que la còsa anava tan escasa que

«el que á vuelta de mil peticiones y memoriales lograba una chuleta de carnero, era tenido por un sér afortunado.»

Fins aquí, à n'es parexe, no hey hars que dí; però llavò compareix l'*avi*, es *Diari de Palma*, y pegantsé toquets à sa panxa conta que

«el restaurant estuvo abundantemente servido, siendo considerable el consumo que hicieron los pasajeros.»

Y l'*Ancora*, desfentsé tota en felicitacions, dona s'enhorabòna à n'es passatgers, per lo bé que s'hi camparen, y

«à la Empresa de vapores que supo atender á la mayor comodidad posible de los pasajeros,

(are vé lo bò):

y à la fonda que satisfizo todos sus caprichos.»

Vòl dí que mentres es quatre diaris que's diuen *Liberals* badayavan y queyan desanats, es dos diaris que los diuen *nèos* s'havian desfet un botonet per pahí milló y s'escuravan ses dents, assegudets, mirant la còsta.

Axò s'ha d'esplicá de qualque manera. ¿Còm axí, per una part, tantes censures, y per s'altre, tanta alabansa en pòques paraules?

Axò, en es méu ignorant parè, no significa més qu'una còsa, y es: que en questions de *refetó*, es *nèos* y es bònns compares à la antiga en saben més de adormits qu'es *republicans* de despèrts; y que còm aquests hey van, aquells ja estan cansats y recansats d'haverné venguts.

Amb axò, no hey ha que negarho: cadascú que tenga lo qu'es séu.

V. Just.

## XEREMIADES.

Diuen que à un d'es balls que s'han fèt à Palma aquest estiu, no solament s'hi han ballat *boleros*, sino que à dèrera hora quant ja no més romanian ets espectadós més aficionats, s'hi va ballá una espècie de *can-can* molt indecent.

S' article 246 de ses *Ordenances municipales de Palma*, diu:

«En todo tiempo, y tanto en los bailes como en las calles, se prohibe hacer parodia alguna que ofenda la religion, à las *buenas costumbres*.....»

Suplicam à s'Autoritat municipal que fassa cumplí aquest article al peu de la lletra. Una còsa es ballá *boleros* y s'altre es doná espectacles inmorals.

¡Y valga per avis. señós clavaris de fèstes de carré y compañía!

\*\*

Parex qu' es nòstro Governadó s' ha posat entre céya y céya es ram de policia. Ja era hora de que s' hi posás esment, pues à sa nòstra capital molts de delictes y qualque crimen parex que se cometen amb patent d' impunitat.

Aplaudim y agraphim coralment es bons propòsits de sa nòstra primera Autoritat.

\*  
\*\*

Segons noticies, es Retgidós nòus, à fi de sortirnè més baratet, tractan de ferse fé es frachs tots amb un pich, per mèdi de subasta pública, posant à ses condicions qu' han d' essè d' es mateix paño y amb so matex corte que tenia es frach de mèstre Quietano.

En quant à n' es cosit, bastará que sia just embastat perque tal vegada no' l se posarán demunt.

S' idèa es bona y mos demòstra que es gent dispòsta à fé economies.

\*  
\*\*

Dirán lo que voldrán, però Sa Pobra es un d' es pòbles que corre de quatres p' es camí de sa civilisació.

No parlem de ses persones il·lustrades que ja ha estona qu' han arribat al cap d' amunt des cós. Perque, allà está sa plassa de tòros que se fé sense axamplá cap d' es dos camins ahont confronta; allà está un cementèri amb un tramo de fatxada de casa de recreo, y es mòrts se quexan de fret p' es Juriol y tot; allà está sa Rectoria que s' esbuca; allà etc., dexemho corre.

S' assunto es que la setmana passada n' hi hagué de poblés desil·lustrats que se passàren p' es cap menjá melons y reyms, y encare diuen qu' arribàren a sa pell de l' amo. De més a més una quadrilla s' entretengué fent volá tomátiques y pedres p' es balcones y finestres de la vila. Lo mal es que diuen que se publicá un bando prohibint aquestes naturals è innocents espansions.

¿Y quant se publican ses séues *Ordenances de policia urbana?*

Ara les fan sa garangòla.

\*  
\*\*

A una de ses sessions que celebrá, no fa gayre dies, es nòstro benvolgut Ajuntament, s' hi llegí un ofici de s' Empresa d' es Gas, dirigit à n' el señó Alcalde, demanantli una *friolera*, una còsa de no rès: si li volia pagá sa *misèria* de 12.000 reals.

Y lo milló era que los hi demanava tractantlo de *usted*, còm si fos un qual·sevòl. ¡No'n faltava altra! ¡Demaná 12 mil reals, y amb pòchis mòdos! Bò está es rectó.

Un retgidó proposá, y s' Ajuntament acordá fé entendre à n' aquella Empresa que en dirigirse à n' el señó Alcalde, un' altra vegada li don es tractament que correspon, y que li escriga amb papé sellat, y en forma de sollicitut; per-

que ha de sebre y entendre que desde es temps del rey Don Felip V, tots es retgidós y alcaldes ténen tractament de *Voce Señoría*; y que per lo tant, fins que aprengúes de parlá bé, *no habia lugar* à lo que demanava.

Molt ben dit. S' Empresa d' es Gas se devia pensá qu' ets Ajuntaments, en no tení d' hont pagá, s' amocan amb sa mànega.

Amb axò, si vòl cobrá, ja sab lo que li pertòca.

Are ja veym s' axam d' acreedores des Municipi, emprant papé sellat à té qui té, y confiant de cobrá, posant à cada tres retxes de sa sollicitut un bòn còp de *Señoría*.

\*  
\*\*

En ets Estats-Units ara hey ha un metge anomenat el Doctor Tanner, que ha posades messions de que estaria 40 dies sense tastá una bocinada. Y lo milló es que ja 'n fa més de trenta que dejuna, y encara s' aguanta, si bé un pòch flaquet y adolit.

Ets altres metges qui l' observan, creuen que sí, qu' hey arribará à n' es 40 dies.

Bona la fariam, si are mos inventásen mòdo y manera de viure sense menjá. ¡Justament are que s' Ajuntament volia dú à peñora ets arbitris de Plassa y Matadero!

Mirau que també seria molta mala sòrt.

\*  
\*\*

A n' es clavari y sobreposats de sa festa des Mercat los agraphim ses *traquetes* que mos enviàren per auá à veure es ball de boleros que varen armá.

Nòltros, la veritat, amb axò de boleros no som des més calents, y ja hi diguérem sa nòstra s' altre dia, y som afectats de retirá dejorn, y no agontá serenes, y axecarmos dematí, sense peresa de torná agafá ses cyues, y sense que ses cabriòles de na *Tonineta* mos llevin un' hora de dormí.

Empero, axí mateix, *per axò*, gracies, mil gracies.

\*  
\*\*

Un amich *ignorant*, que milló que ningú pòt está ben informat, mos escriu diguentmos que, en vista de ses veus qu' han corregudes per aquí, sobre si es vapor *María* havia passat devant à n' el *José Baró*, are fa poch venguent de l' Havana, convendria fé constá demunt L' IGNORANCIA, qu' axò que s' ha dit no conté veritat; y que si hey ha qualcú qu' en tenga mal de ventre y se vòl trèure es gat d' es sach, que venga à nòltros, que ley farém tocá en ses mans y ley esplicarém tot, pedres menudes.

La veritat, primé que tot.

\*  
\*\*

## PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Uns contes fa s' asc y altres es traginé.*

SEMBLANSES.—1. *En que sura.*  
2. *En que taja.*  
3. *En que pésa.*  
4. *En que té creu.*

QUADRAT.....—*Baco-Alos-Cost-Osta.*  
FUGA.....—*En s' estiu tothòm viu.*  
CAVILACIÓ.....—*Rapa - Rapè - Rini - Rapa - Pare - Pera - Perú - Pira - Poro - Pura - Puré - Puro - etc.*

ENDEVINAYA.—*Sa tapavera.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Voracica, Un Sabatè en dilluns, M. Olecrab, Manoy y Farineta.*  
Cinels:—*Un Ximplet, Toniò, Un Panxa enggat, Tomeris y Un Catòlich.*  
Dues:—*Morèt.*  
Y una no més:—*Pere Fabiòl y Mèstre Fava.*

## GEROGLIFICH.

Rosa D Molt Molt Molt CON HORT de L' HOSPITAL. D Geneta Lleona Mula

UN IGNORANT.

## SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan ses placers à ses guiterres?
2. ¿Y un ventay à un temporal à la mar?
3. ¿Y un bòn comediant à un calé?
4. ¿Y un trempa-plomes à una olivera?

MISTÉ.

## TRIANGUL DE PARAULES.

. . . . .  
. . . . .  
. . . . .  
. . . . .  
. . . . .

Omplí aquosts pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.<sup>a</sup> retxa, un llinatge; sa 2.<sup>a</sup>, una fruyta; sa 3.<sup>a</sup>, lo qu' hey ha à moltes portes y escales; sa 4.<sup>a</sup>, lo que molts d' infants ténen en sa nit, y sa 5.<sup>a</sup>, una lletra.

UN INDIOTÉ.

## FUGA DE CONSONANTS.

.A.. .O.E.. .I.UE. A .UE...

Q. R.

## CAVILACIÓ.

Lloseta-Randa-Orient-Estallenchs-Sta. Eugèni.

Amb sa primera lletra des nòms d' aquests llogarets, formá es nòm d' una vila de Mallorca.  
P. PENET.

## ENDEVINAYA.

Aquí 'n tens una de bona:  
¿Qui es que d' *hòmo* torna *allòt*,  
Y puja y creix à pòch, pòch,  
Fins qu' arriba à ferse *dòna*?

UN SOLLERICH.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.)

14 AGOST DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.